

Fák, virágok, fény

Trees, Flowers, Light

Szt. György- hegyi festés

A pályakezdő Zalatnay Sarolta évtizedekkel ezelőtt a címben idézett dallal alapozta meg máig tartó népszerűségét. A fiatal énekesnő slágere természetesen a szerelemről szól. A fákat, virágokat, fényt fogalomkör Bottyán Marianna számára pedig az örök ihlető erőt jelenti, hiszen ő a természet szerelmese. Csodálatra méltó, hogy a festőművész milyen mély tisztelettel, szeretettel viszonyul a minket körülvevő világhoz. Személyiségének és művészetének egyik érzőlértő rajongója így ír erről: Egy-egy képe felkérés egy utazásra, ahol a színek és formák szinte orgiát ülnek. Ebbe a képzeletbeli birodalomba az ecset- és spaklivonások kétdimenziós faktúrája röpít el. Itt minden valóságos és mesészerűen misztikus egyszerre. Ez a színek, foltok és formák mennyországa, amit úgy hívunk: igazi festészet.

– Igazán szerencsés embernek tartom magam azért, hogy művészcsaládban nőhettem fel – mondja Marianna. – Négyéves koromban édesanyám már megengedte, hogy a palettáján kikeverhessem a színeket. Édesapám szintén festőművész volt. Ám „hivatalosan”, egészen nyugdíjas koráig a MÁV Északi Járműjavító művezetőjeként dolgozott és soha nem is akarta a munkáját otthagyni. Délutánonként azonban mindig elindult a Népszínház utcába tanítani, hiszen ő volt az 1947-ben létrehozott Vasutas Képzőművészeti Iskola egyik alapítója. Ott ismerkedett meg édesanyámmal, Halácsy Máriával is. Ő 1974 óta hivatásos festőművészként dolgozik, évtize-

deken át a Képcsarnok Vállalat forgalmazta a képeit. 2000-ben apa meghalt, hála istennek azonban az anyukám a mai napig fáradhatatlanul, alkotással tölti ideje nagyrészét. Tavaly nyáron Balatonyörökön és Gyenesdiáson még közös kiállítást is rendeztünk.

■ Egy gyereknek az ilyen családi háttér komoly kezdőbességet jelent...

– Nemcsak a szüleim munkája, hanem a nálunk megforduló sok művészember szintén nagy hatással volt rám. Az anyukám Czöbel Bélának még modellt is ült. Egy alkalommal valahogy Feszty Masa néni sokat látott festő-állványa szintén hozzánk került. Az is nagy élményt jelentett, hogy apukámmal naponta bejárhattam a képzőművészkörbe. Tőle örökölttem a rajzkészségemet, anyukámtól pedig a színek iránti vonzódásomat.

■ Gondolom, ilyen előzmények után pályaválasztással se volt sok gondja...

– Dehogynem, hiszen zsigerileg mindig a baletthez vonzódtam. Így érthető, hogy eredetileg nem festő-, hanem táncművész akartam lenni. Tízévesen tíz lánnyal együtt fel is vettek a Balettintézet növendékei közé, ám végül négyen mégsem nyertünk bebocsátást a falak közé. Erre utólag sem érkezett meg a magyarázat, hogy miért nem...

■ Viszont a „két út áll előttem, melyiken induljak” dilemmája ezáltal egy csapásra megszűnt...

– Így igaz. Az általános iskola befejezése után annak rendje-módja szerint jelentkeztem a Képzőművészeti Szakközépiskolába, ahová viszont fel is vettek. A Kisképzőben végül játéktervező-grafikusként végeztem. Még gyerekként, 1979-ben Fonyódon az alkotóházban találkoztam először a táncművészet nagyszonyával, Kaán Zsuzsával, az érettségi után pedig megismertem Köllő Miklóst. Ők ketten voltak a Domino Pantomimszínház alapítói, akik húszéves koromban bizalmat szavaztak nekem és bedobtak a mély vízbe.

■ Nem gondolt akkor arra, hogy itt a vissza nem térő alkalom a pályamódosításra?

– A tánc iránti szenvedélyem a mai napig megmaradt, de akkor ezt a művészeti ágat már nem akartam hivatásként választani.

At the beginning of her career, decades ago singer Sarolta Zalatnay based her popularity with the song quoted in the title of this article. Of course, the young singer's hit was about love. Trees, flowers light mean the eternal inspiration for artist Marianna Bottyán, as she is in love with nature. It is amazing what a respect and love she feels for the world around us. A sensitive, understanding fan of her personality and art wrote about her: Her pictures call for a journey, where colours and forms have an orgy. In this imaginary world the two-dimensional factures of brush and palette-knife strokes take the viewer. Everything is real and miraculous at the same time there. That is the heaven of colours, patches and forms – as it is called real painting, real art.

– I consider myself really lucky, because I grew up born in an artist family – says Marianna. At the age of four my mother let me mix the colours on her palette. My father was also a painter. Yet, “officially” he had worked as the foreman at the North Vehicle Service Station of MÁV (Hungarian Railways) until he retired. And he never wanted to quit his job. In the afternoons he always went to Népszínház Street to teach, because he was one of the founders of the Railwaymen Art School established in 1947. He met my mother, Mária Halácsy there. She has been a professional artist since 1974, and for decades the Képcsarnok Vállalat (Art Company) was dealing with her paintings. In 2000 my father died, but fortunately, my mother spends most of her days with creative work. Last summer we even had a common exhibition in Balatonyörök and Gyenesdiás.

■ Such a family background means a lot to a child...

– I was influenced not only by my parents, but also by many artists who visited us. My mother was even sitting for Béla Czöbel. Once Masa Feszty's easel, which I had seen many times got into our home. Another great experience was that I could accompany my father to the art circle every day. I inherited my drawing skills from him, and my attraction to colours I got from my mother.

Inkább egyéb képességeimet szerettem volna kamatoztatni. Zsuzsa abszolút felkészült tánc-történész és zseniális táncpedagógus volt. Az aktivitása, sodró lendülete engem is magával ragadott, így báb- és jelmeztervezőként próbáltam minden elképzelését megvalósítani. Amikor feloszlott a színház, Zsuzsa beindította a Táncművészet magazint, melyhez a soklábú nő címlaplogót én terveztem. Tizenöt éven át voltam a folyóirat grafikusja, mialatt rajzos tánc-történeti sorozatom darabjai minden lapszámban helyet kaptak.

■ **Hogyan alakult a festőkarrierje?**

– Nagyon lendített rajta, amikor megismerem a gyermekem festőművész édesapját, akivel együtt jártunk művésztelepekre. Nagyon sok mindent – többek között a plein air festészet szenvedélyes szeretetét is – megtanultam mellette. Még hóban, fagyban is ki jártunk a terepre. Hivatásszerűen 1993-tól foglalkozom festéssel. Már abban az évben megszerveztem az első kiállításomat, melyet azóta számos követett. 2001 óta vagyok a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének tagja. Szabad vagyok és vállalom ennek az életformának minden kockázatát. Először '98-ban vetődtem el a Szigetközbe, ahová tizenöt éven át visszajártam. Ebben az időszakban született meg több önálló kiállításom törzsanyaga. Mindig a természet, a víz jelenségei, a fények foglalkoztattak és ehhez keresem a különleges szépségű helyszíneket. Számomra mindig felemelő érzés, amikor rábukkanok egy-egy ilyen miliőre.

■ **Művei ismeretében elmondható, hogy mindig a természetelvűséget tartja szem előtt.**

– Plein air alkotóként tartom magam számon, és rendszeresen kint festek a természetben. Többnyire olaj- és akvarelltechnikaival dolgozom vászonra, farosra, illetve kézzel merített akvarellpapírra. Az impresszionista irányzat mindig nagy hatással volt rám. Nincsenek műfaji határait – a tájkép, a csendélet, a portré vagy az akt, illetve a figurális és ál-

Repecevirágzás (olaj, vászon)

■ **I suppose after such a beginning You did not have any problems when choosing a career...**

– But I did, because basically I was attracted to ballet. So originally I didn't want to become an artist, but a ballet dancer. At the age of ten I and ten other girls were accepted to the Hungarian Dance Academy, but finally four of us could not start the studies there. I have never learned why...

■ **But the dilemma of "two paths, which one to choose" was solved at once...**

– That's right. Having finished the primary school I applied to the Secondary School of Art, where I was accepted. In the Art Secondary School I finally became a toy designer graphic artist. When I was a child I first met the great figure of dance, Zsuzsa Kaán in Fonyód in 1979, and after my final exam I met Miklós Köllő. They were the founders of the Domino Pantomime Theatre, who trusted me at the age of 20 and dropped me at the deep and.

■ **Did You not think to take the opportunity and change Your career?**

– I still have that passion for dancing, but at that time I did not want to choose it as a career. I wanted to use my other skills. Zsuzsa was an absolutely experienced dance historian and an ingenious dance teacher. Her active and dynamic way caught me, so I tried to realise all her plans as a puppet and costume designer. When the theatre company was dissolved, Zsuzsa launched the Táncművészet (Dance) Magazine, for which I designed the many-legged female figure logo. I was the graphic designer of the magazine for 15 years, while the pieces of my dance history drawings were published in every issue.

■ **How was Your artist career going?**

– It got a new start when I met the artist who became the father to my child. We went to artists' colonies together. I learned a lot – among others my passion for plein-air painting – next to him. We went outdoors even in winter in the snow and freezing weather. I have been dealing with painting professionally since 1993. I organised my first exhibition that year and it has been followed by several other ones. I have been the member of MAOE since 2001. I am free and I take all the risks of this lifestyle. First I got to the Szigetköz in 1998, and I kept going back for 15 years. The core of most of my one-man exhibitions was made then. I have always been interested in

nature, the phenomena of water, the lights and I searched for sceneries of special beauty to find them. It is always a heart-warming feeling to find such an environment.

■ **Your works show that You always stay true to nature.**

– I consider myself a plein-air artist and I regularly paint outside in the nature. I usually use oil and watercolour on canvas, board or mould-made watercolour paper. Impressionism has always had a great impact on me. I have no genre boundaries – landscapes, still lifes, portraits or nudes and figurative painting and animal depiction are all interesting to me. I would like to raise landscape painting to the highest level. I often take part in the work of artists' colonies both in Hungary and abroad. After such adventures I am happy to return to Rózsavölgy, a most beautiful part of Budapest, where I live with my mother and my daughter. The studio and my home both give me a lot of inspiration.

■ **You have participated in many group exhibitions and nearly 40 one-man exhibition. Visitors are always fascinated by the courageous usage of colours.**

– Since 2009 in spring and autumn I have always spent one-one month at Károly Molnár's artist's colony on Hvar, a beautiful island of Dalmatia. Nature has incredible colours there! The water, the rocks, the lights and shades and the emotions evoked by the sight inspired me to work. In a term spent at the colony sometimes I could make 20 pictures. This year I visited Zakynthos. This shocking experience opened a new chapter in my way of expression and usage of colours as well. I am moving more and more towards the expressive style.

■ **Painters are lonely artists, and they often lock themselves up in the solitude of their studio.**

– In 2016 I left my ivory tower, because I had decided to find my plein-air painter colleagues. I was invited to the Bozsó János Artists' Colony in Császártöltés, where the inspiring atmosphere of impacts gave me new impetus. Since then I have spent my time from spring to autumn in artists' colonies.

■ **Lately You have got to do teaching as well...**

– I have felt for years that I should teach, as nobody deals with plein-air painting in any schools or institutions. That is why I founded

latábrázolás egyaránt foglalkoztat. A tájképfestészetet a legmagasabb szintre szeretném emelni. Itthon és külföldön egyaránt gyakran veszek részt művésztelepek, alkotótáborok munkájában. Egy-egy ilyen periódus után azonban mindig örömmel térek vissza a Budapest egyik legszebb részén fekvő Rózsavölgybe, ahol édesanyámmal és lányommal élünk. A műterem és az otthonom is bőven ad számomra inspirációt.

■ **Számos csoportos és közel negyven önálló kiállításon vett részt. A látogatókat mindig lenyűgözi bátor színhasználatával.**

– 2009-től éveken át Hvaron, Dalmácia egyik gyönyörű szigetén, Molnár Károly művésztelepén tavasszal és ősszel egy-egy hónapot töltöttem el. Hihetetlen, hogy ott a természet milyen színeket produkál! A víz, a sziklák, a fények és az árnyékok, illetve a látvány által kiváltott érzelmek állandóan munkára ösztönöztek. Egy-egy művésztelepi periódus alatt a kezem alól akár húsz festmény is kikerült. Az idén a görögországi Zakynthoson jártam. Ez a mellbevágó élmény új fejezetet nyitott a kifejezőmódomban és színhasználatomban egyaránt. Egyre inkább észreveszem magamon az expresszív irányba való elmozdulást.

the ArtNatura art school for adults. Every year we organise camps at the most beautiful places of the country. There I teach the way I was taught: I would like to transfer the classic knowledge of the craft to my students. We sit for each other and go to the fields, because that is how they can learn the basics, the beauty and the difficulties of painting. It is always very inspiring and tiring, as I live, think and paint with my students. But in the end I am happy to see what great works they

■ **A festők magányos alkotók és sokszor esnek abba a hibába, hogy remeteként bezárkóznak műtermük magányába.**

– 2016-ban kiléptem az elefántcsonttorony kapuján, elhatároztam ugyanis, hogy megkeresem plein aires kollégáimat. Meghívást kaptam a császártöltési Bozsó János Művésztelepre, ahol az egymásra hatások inspiráló közege új lendületet adott számomra. Azóta az alkotótáborok munkájában való részvétel tavasztól ősziig kitölti az időmet.

■ **Az utóbbi időben a tanítás ízére is „rákapott”...**

– Évek óta egyre jobban érzem, hogy tanítanom kellene, hiszen a plein air festéssel egy oktatási intézményben sem foglalkoznak. Épp’ ezért alapítottam meg felnőttek számára az ArtNatura festőiskolát. Évente több tábort is rendezünk az ország legszebb tájain. Itt úgy tanítok, ahogy én tanultam: a klasszikus mesterségbeli tudást szeretném a tanítványaimnak átadni. Modellt ülünk egymásnak és terepre is kijárunk, így ismerkedhetnek meg igazán a plein air festészet alapjaival, szépségeivel és nehézségeivel egyaránt. Egy ilyen periódus nagyon inspiratív és fárasztó, hiszen a tanít-

make. The Rózsavölgyi Community House hosts our meetings with my students coming from all over the country once a month during the year. It is good to see their persistence and their fast improvement.

■ **What are Your plans now?**

– I am having a very intensive phase in my life, because I am preparing for two different kinds of exhibitions. Four months ago Rudolf Bognár, owner of the Zarándok Gal-

ványaimmal élek, gondolkodom és velük együtt festek. Utána azonban örömmel látom, hogy milyen színvonalas munkák kerülnek ki a kezük alól! A Rózsavölgyi Közösségi Ház lehetőséget biztosított arra, hogy az ország különböző pontjairól érkező tanítványaimmal évközben havonta egyszer ott találkozassunk. Jó látni kitartásukat és szélesebb fejlődésüket.

■ **Most mire készül?**

– Életem nagyon intenzív szakaszát élem, hiszen két különböző típusú kiállításra készülök. Négy hónapja kért fel Bognár Rudolf, a pécsi Zarándok Galéria tulajdonosa, hogy készítsem el egy tematikus tárlat anyagát. Október 25-én a belvárosban nyílik meg a Szőlő, Bor és a Nő című kiállításom, melyhez több új képet kellett megfestenem. November 8-ra pedig a nagykanizsai Hevesi Sándor Gimnázium galériájába kaptam meghívást. Itt Lengyák István tanár úr huszonhat éve minden hónapban új kiállítást rendez. Az adott napon, délután két órakor a diákok számára mindig külön megnyitót tart. Ezzel a „beavató szertartással” a fiatalokat a művészet szeretetére neveli és ez példátlanul egyszerű dolog.

Szendi Horváth Éva

lery in Pécs, asked me to make a thematic exhibition. My exhibition entitled Grapes, Wine and Women will be opened in downtown on 25th October. I had to paint several new pictures for that. By 8th November I am invited to the Gallery of the Hevesi Sándor Grammar School in Nagykanizsa. For 26 years art teacher István Lengyák has organised a new exhibition there every month. On the first day, at 2 p.m. he always has an opening for the students. He educates the youth with this “initiation rite” to like art, and it is a wonderful thing.

Labdarózsák (akvarell, merített papír)

Zalai pince (olaj, farost)